

Za Adrijo . . .

Povest iz uskoško-benečanskih bojev. Spisala Lea Fatur.

(Dalje.)

Dan zatem hodi Zora stisnjenih obrvi, skrbnega obraza po hiši. Srce ji veli, da živi Juriša, da se vrne. Ali če ne pride, preden poteče rok žalovanja, ima Milanšič pravico prikrajšati čas zaroke. V takem slučaju . . . „Pojdi k proveditorju na Krk,“ ji je bil rekel Foscari. „Pravico imaš do sreče.“ Pravico ima do sreče — in njena sreča je v globini bistrih, krasnih oči . . . Ah, Ivo — le govori . . . Ne ti, ne Juriša ne poznata želje po ljubezni. Ti in Juriša poznata samo dolžnost, odpoved. Da grem v samostan, blagoslovila bi me oba. Ker mi je zoprna zveza z neljubljenim človekom, me obsojata. Pa če se pokažem junakinjo, če poiščem, rešim brata, mi dovoli gotovo, da ostanem pri njem . . . Milanšič ne bo več maral divjakinje . . .

„Ne jokaj, Milka,“ pravi Zora deklici, ki se topi na svojem ležišču v solzah. „Vzemi sabljo — stopi meni nasproti — tako. Dajva, poizkusiva se biti. Vse svoje orožje mi je zapustil Juriša — zapustil mi tvoj pogum. Vidiš, Milka, jadra na morju? Tako

pohitiva midve z Uskoki v moški obleki, sabljo za pasom. Zbogom, nevredno, nizko žensko življenje! Druge naj stoje okrog ognjišč — junaška kri hrepeni po junaštvu . . . Hej! Na boj! Na maščevanje!“

Vihrajo dolge kite, sablja se sveti. Milka sloni ob zidu, se brani nespretno. Krepak udarec ji izbije sabljo iz nežne roke, preplašena gleda Zoro, ki stoji žareča, velika pred njo. Strašna se ji zdi. „Prosi za življenje!“ kliče Zora in drži ostro sabljo na Milkinih prsih. Ob Milkinem neumno prestrašenem obrazu se zasmee bojevita, vrže sabljo od sebe, objemlje in tolaži Milko: „O, nisi ti turškega bega hči za boj . . . Doma ostaneš — ostanete vse, Dana, Cveta, Stana. Varujete lonce. Jaz pa z viharjem in burjo . . . hči Uskoka — sestra Juriša Senjanina . . . In pesem bo pela o meni . . .“

„Zora! Gospodarica!“ kliče konjar iz balature navzgor. „Sel gospodarja . . . Haramija . . .“

Tenko zaškripljejo vezeni opančiči, zafrlijo kite. Z vriskom hite deklice od štatev za Zoro, stoje za njo, ko odpre vrata, stopi z naglo kretljivo pred Marka,